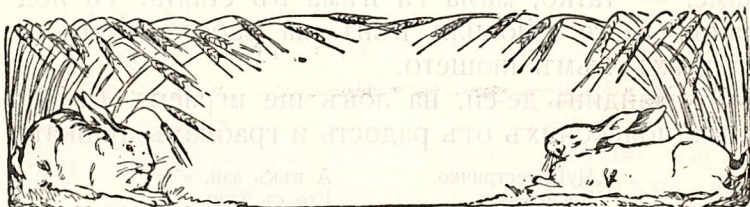

Слѣдъ дълго лѣкуване, Радка оздравѣ: съчмитѣ бѣха минали прѣзъ дебелото месо на крака ѝ. Оздравѣ моето младичко зайче, но сълзитѣ, думитѣ на горката ми майка още звучатъ въ ушитѣ ми. Тѣхъ азъ никога, никога не мога забрави!

Дядо Страдлю.

Зайче.

Тича зайче прѣзъ горица,

Бѣга колко може:

„Не остана въ менъ душица,

Помогни ми, Боже!

Въ нѣкой трънъ да се притая!

Кучета ме слѣдватъ,

И ловцитѣ гдѣ ще зная,

Откждѣ погледватъ?

Чувамъ близо вече лаятъ

Побѣснѣли псета,

Приближава ми се краятъ

Сждбо моя, клета!“

И. Радионовъ.

